

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

MAALISKUUN MANSIKKA

Kirj. Victor Jokela.

Maaliskuulla jo puhkesi nuppu—
pyöreä, pieni, niin nätti ja tuttu,
niin jalo, niin vieras, siksi häntä
kehoon,
ja hän mulle on säästännyt kallimman
mehun.
Alla kasvaa hän mahtavan palmu-
puun
se on vain marjani maaliskuun...

Päivä on mennyt ja ilta jo tulee
Sanovat ett' mun marjani iltaa jo
suree,
että illan myrskyt mun marjani
taittaa
ja kietoo mun marjani kuoleman
vaippaan
ja mun marjani pieni maaliskuun
kuolee all' mahtavan palmupuun.

Juuret jo katkesi mansikan alta
myrskyllä kun on voima ja valta—
se vei minun marjani maaliskuun
se kuol' alla mahtavan palmupuun
ja nyt hautaans' valaisee kultainen
maaliskuu.

VIINIRYPÄLEEN MUSTA TERTTU

(Jatkoo kolmannelta sivulta)

ja mainetta, olen kuuluisa palattuani, etään liian korkealle kuroittane. Sitteen seurasi nimi ja arvoni. Kenraali on humalapäissään tämän kirjottanut, niin sekava, niin järjetön kirje, lensi ajatus salaman nopeudella nuorukaisen aivoissa. Hän oli niin syventynyt lukemiseen, ettei huomannut että "denschik" seisoi jo pitkään aikaa hänen edessään ja kaasi lasiin hyvitönsä teetä ja seisoi nyt aprikoiden sekottaisiko lasiin mansikkahilloa vaike laskisi siune vilpaleen sitroonaa. Hänet huomattuaan rypisti Wladimir otsaansa ja palvelija kumartaa pois. Nyt Wladimir tiesi mistä oli herunut hänen tähtinsä pohjaton rikkaus. Oh, eikö se ollut ikaista suhdetta hänen tähtinsä ja kenraalin välillä? Ja hänen miehensä? Aina tyyni, hyväntahtoinen, uskollinen puoliso. Mutta tällä hetkellä Wladimir haiveksi häntä yksinkertaisuutensa vuoksi. Eikö hän huomannut vai eikö hän välittänyt tiellä sitä, mistä hänen vaimonsa sai sellaisia narteita, joita hänen pieni palkkansa ei viidenkymmenen vuodenkaan kuluttua olisi voinut tuottaa. Ja hän itse sitten oli aivan tietämättään ollut kenraalin elättä, hänen elämänsä sisä oli ollut jo ninkuaan tänä sivedyestä riippuva. Kerjääminen on alhaista, mutta sittenkin hän olisi mieluummin muistellut sitä kuin näitä vastenmielisiä, inhoittavia asioita. Hän näki itsensä nyt laiskana, toimettomana vetelehtijänä, joka otti armopaloja tähtinsä kädestä, välittämättä siitä, mistä ne tulivat tädille, vaikka tiesi hyvin, että hänen miehensä oli vaan vähäpätöinen, pienipalkkainen virkamies. Hän, nuori ja elämäntahtoinen, soi armopaloja. Ja sitten... hän etsi erästä kohtaa kirjeestä, löysi sen, luki muutamaan kertaan ja rypisti kirjeen kasaan. Korpelaa... näin rauhattomana aikana on työtöjä helposti saatavissa. Siis Korpela oli se ahjo, joka poltti poroksi sivedyden, muuttaen sen rahaksi muutamien taskuun. Ja kenraali, kaikilla kunnioitettuna, mainehikas mies, oli siis sen ylläpitäjä. Noin hän puhui työstä, aivan kuin jostain tavallisesta kauppatavarasta, kuinka monta onnetonta onkaan nykyään siellä. Ja nyt hänen muistonsa palasi se aika, kun hän ensi kerran tuli Venäjältä

Saksaan, mukanaan nuori maalais-
tyttö, tädin uusi palvelijatar, ja kuin-
ka sitten eräänä iltana tuo tyttö
katosi ja tätti kyynelöl.

Oh, minä raukka, minä narri! so-
persi hän hampaidensa välistä, nyrk-
kiään puristellen. Ja koston halu
heräsi hänessä tätää vastaan. Ei
tättä kuten kenraalia kohtaan, ja
tällä hetkellä hän vasta täydellisesti
tajusi sen, että jos kenraali saavut-
taa maineen suuruuden, on se rikol-
lista, se on petosta. Hän ei ole
maanpuoltaja, vaan ihmisten kidut-
taja, ehkäpä murhaaja jo rauhan
alakanakin. Ja mitä on sitte sota?
Tätä hän oli ajatellut jo lapsena niin
monta kertaa, sitten se ajatus sy-
säytyi isänmaallisuuskiihkon taakse,
kun hän loistavan vihristä kadetin-
pukua kantoi. Hänestä tuli se mitä
äiti ja tätti uneksivat ja toivoivat—
hän oli sotilasupseeri.

Kenraali pian taistelee venäläisiä
vastaan ja venäläiset täällä Saksassa
toimetonna vetelehtivät. Ja taas nou-
si kysymys hänen sisässään.

Mitä on sota? Jos ihmiset tappe-
lisivat sorrettuja puolustaakseen, ym-
märtäisi hän sen, mutta tapella asi-
ain näin ollen, ontaen onnettomat
tytötkin jonkakin kidutuslaitokseen
ja eikö hänellä ollut mitään teke-
mistä kotimaassaan kun hän jäi näin
kauaksi aikaa tänne vieralle maalle?
Totta on, ettei hän koskaan olisi löy-
tänyt kotimaansa helmasta kaunistä
saksalaista, johon hän oli koko sydä-
mellään rakastunut ja jolta sai vasta-
rakkautta, niin puhdasta, niin jaloa.
Magdan kaunis muoto, hänen tum-
mat silmänsä ja puolttain auenneit-
ten palmikkojen verhoama notkea,
hieno vartalo ilmestyivät hänen aja-
tuksiinsa. Mutta hän oli kenraalin
tytär, kenraali ei koskaan suostuisi
heidän avioliittoonsa, hän vihasi nyt
enemmän häntä kuin milloinkaan en-
nen sekä vihasi Wladimirin ken-
raalia, hän vihasi tätää, hänen mies-
tään, vihasi äitiä siellä kotimaassa,
hänestä näytti, että maailmassa oli
petosta ja raakuutta enemmän kuin
hyvää ja kaunista. Näin näyttivät
asiat olevan vasta ensi kerran. Oh,
missä oli hänen järjensä ennen?
Jo muutama vuosi sitten se olisi pi-
tänyt työskennellä ja siihen suun-
taan se pyrki kerran, mutta hänen
äitinsä esti sen.

— Kirottu olkoon äiti muistosi!
pääsi hänen huultaan. Hänen syn-
nyinmaansa olisi tarvinnut häntä sil-
loin, vaan ei hän sitä ymmärtänyt,
mutta halusi kuitenkin olla hyödyksi
muutamille, vaan äiti esti senkin.

"Denschik" lähestyi arasti kysyen
eikö herra riisuudu kevyempään tak-
kiin ja hän antoi tämän toimia niin-
kuin itse halusi ja oli ajatuksiinsa
kaivana menneisyydessä. Huoneen
peränurkassa oli venäläiseen tapaan
muutama pyhimysten kuvia. Isoin
niistä kultakehykseen asetettu ku-
va, kuvasi ristinnaulittua vapahta-
jaa. Orjantappurakuunu piikkeli-
neen on syöpyntä syvälle päähän.
Haavoista tihkuu verta. Kasvot niin
kärpäset ja samalla laupiaat. Rin-
nassa verinen haava. Ristin juurella
itkeviä naisia. Kuvan edessä riippuu
musta helmiketju, ne ovat tuodut
pyhästä paikasta Walamon luosta-
rista. Ketjuun on kiinnitetty punai-
sesta lasista tehty öljyastia. Se on
täytetty puunöljyllä. Öljyssä kelluu
pieni korkki, jonka keskelle on kiin-
nitetty sydän. Kun valo palaa, luo
se kauniin punervan leppävalon
yli huoneen. "Denschik" tietää että
nuori herra pitää tästä himmeistä
valosta ja sammuttaa ison katto-
lampun, jättää Wladimirin nojatuoliin
unelmoimaan ja poistuu vartaloaan.

Niin hiljaista on nyt. Aivan kuin
silloin siellä Venäjällä hänen kodis-
saan. Samanlainen punainen lamp-
pu jumalan kuvan edessä. Mutta
se kuva oli Neitsyt Marian kuva.
Hän ei koskaan väsynyt siitä kat-
somasta. Sillä Marialla oli aina

niin pirteän kaunis väri kasvoillaan
ja tukka aina yhtä sileäksi hamma-
tu. Hän näytti niin lempeältä ja
ystävälliseltä, ja kun hänelle aina
sanottiin, että se kuulee ja näkee
kaikki, niin pienenä poikana hän
usein asetti tuolin pöydälle ja siirsi
ne kuvan eteen ja kulsuksi Neitsyt
Marialle korvaan hiljaa surunsa. Ja
kun kyynel vieräi hänen silmistään,
väristen ensin luomien suojaan, näyt-
ti hänestä aivan, että Neitsyt Maria
itki myöskin. Näin vaihtoi hän ku-
valle kaikki surunsa ja huolensa.
Jos isä viipyi kauan virastossa ja
äidillä oli liian myöhään vieraana
auidilla herroja ja rouvia, jotka
kourtia työden melusivat puoleen yö-
hön, tai jos äiti salpasi hänet lukon
taa käskien nukkumaan, ei hän
mennytkään nukkumaan, vaan avai-
nen reijästä katseli, kun se vieras
setä pani kätensä äidin ympärille
ja he istuivat puhellen hyvin hiljaa
jotain isästä. Tai jos hän sanoi
äidilleen ei haluvansa tulla soti-
laaksi, kun kasvan isoksi, sulki äiti
hänet vaatekaappiin raaputellen ja
koputellen sen seinää ulkopuolelta
kunnes hän lupautui lähtemään vää-
pein puheille, jolla oli poikia ka-
dettikoulussa. Sellainen sinun isä-
si pitäisi olla, sanoi äiti hänelle.
Kun isä illoin palasi työstään, sätti
äiti häntä rumilla sanoilla, nimelten
köyhäksi myyräksi. Kaiken tämän
Wladimir kertoi kovalle ja oli ommel-
lineen, että kuva piti hänen salaisu-
tensa. Hän muisti isän kumartuneen
vartalon, muisti kansian kirjurin
köyhän puvun. Isän kasvot olivat al-
na tyyneet, mutta hänen silmissään
usein näkyi kyynelöt. Äiti soimasi
häntä siitä, ettei hän ollut muuta
kuin sotilaspukea kantava kirjuri-
renttu, joka oli valmis itkemään kisa-
sa tapettaessa, ja että hänen täy-
tyikin saada sellainen mies, joka ei
kyennyt ansaitsemaan niin paljon, et-
tä olisi voinut palkata pifan tälle.
Isän täytyi tehdä kotilaskareita illoin
myöhään kotiin palattuana ja kun
hän yritti auttaa isää, sanoi äiti aina:

— Ota sinä pyssy käteesi ja opet-
tele ampumaan, isäsi ei siihen pysty,
hän peskään lattioita!

Isä teki kaiken toisinaan vaitellaa-
na, vaan toisinaan hän sulkeutui
huoneeseeni ja me itkimme yhdessä.
Käidillä saitu olemaan vieraita erään
kerran, kun isä tuli kotia ja hän
halusi nyt, että isän piti heittä pas-
sata, isä kieltäytyi. Silloin äiti huusi
niin että seinät kaikouvat: "eihiin se
mikään puoliso minulle ole, minä
tahdon paremman ja onhan äiti!"
Aivan selvään kuuli Wladimir isänsä
sydämen sykinnän rajusti. Se yö oli
niin ikävä. Ainoa minkä isänsä sai

Valmistumisillaan !!

VAPPU

1917

Kiiruhtakaa tilaamaan

HINTA 50 SENTTIÄ

TOVERI, Box 99,

Astoria, Oregon.

Lähetätkää allekirjoittaneelle.....
kappaletta "VAPPU 1917." Rahaa seu-
raa mukana \$.....

NIMI.....

OSGTE.....

sanotuksi oli: "Voi jos ei sinua olisi,
loppuisi kaikki jo tänä yönä...."
Sitten hän puristi niin hellästi, niin
lämpimästi, kun ihmiset puhuvat äi-
din hellästä sydäimestä tai hyväilyis-
tä, on se hänelle aivan outoa. Wla-
dimir ei koskaan tuntenut äidin rak-
kautta, hän tunsi vaan isän rakkauden.
He nousivat aamulla varhain,
että saivat olla yksissä hetken. It-
kien he erkanivat ja äiti jäi olemaan
nukkumaan, kun isä työhön meni.
Niin hauskaa oli isästä kun hän oppi
istuttamaan pieniä taimia tai kitke-
mään rikkaruohon ja säilyttämään
kasvit ja kuvat virkeinä.

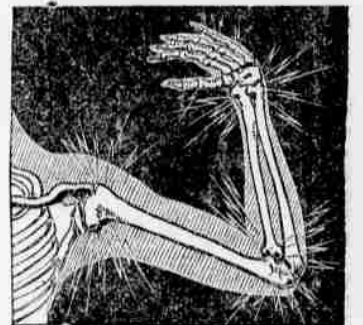
Eräänä päivänä lensi varpunen
pensaaseen; kun Wladimir tavotti sitä
lensi se pois, vaan pian putosi
silleen pieni varpunen, joka ei osannut
lentää. Hän riemastuneena vei
sen äidille ja äiti tahtoi antaa sen
kissalle. Silloin hän oppi valehetele-
maan äidille. Hän juoksi pian ulos
pää erääseen laatikkoon linnun ja
sanoi äidille, että se lensi pois. Ilalla
kun isä tuli, kertoi hän huolensa
sille. Isä teki pienen häkin sille. Äiti
meni vieraiden kanssa soutelemaan.
Lintu kasvoi isoksi. Eräänä päivänä
äiti kysyi: "missä se lintu on?" Se
lensi pois", vastasi. Äiti kysyi sit-
ten, "oletkos jo oppinut ampumaan?"
"En." Hän antoi pyssyn Wladimirin
käteen ja käski ampu pientä paperi-
laatikkoa. Poika ampui ja äiti nau-
rauten talutti hänet laatikon luo. Siellä
makasi hänen lintunsa verisenä,
atkoen suutaan muutaman kerran ja
sitten kuoli. Voi miten hän oli onne-
ton. Hän itki ja polki jalkaa ja sai
siltä remmiä. Sitteen huusi minkä jak-
sot: "sinä olet paha äiti, sinä am-
mut minun lintuni". (Jatk.)

REUMATISMI

Erinomainen parannuskeino sellaisen henkilön
sittämää, joka itse on sitä sairastanut. Hän
haluaa auttaa jokaista tätä tautia potevaa.

Aikaa lähettää rahaa—Ainoastaan osote.

Vuosisi kääntynyt kärsimys ja toivotus
on opettanut tälle miehelle, Mark H. Jack-
son, Syracuse, New York, mikä kaubaa vi-
hollinen ihmisen onnelle reumatismi on, ja on
antanut hänelle aivotuntua kaikkia muita
kohtaan, jotka ovat sen kohtia. Hän ha-
luu, että jokainen reumatismia sairastava
tietämään kuinka hän paransi itseään. Lu-
kakaa siitä hän sanoo:

"Minulla oli kovan särkyä aivan kuin salaman
iskuja jäsenissäni."

"Keväällä 1893 sairastuin ihaksia kolotta-
vaan ja tulehtuvaan reumatismiin. Kärsien
tavalla, jonka tuntevat ainoastaan ne, joilla
on samaa tautia ollut, noin yli kolme
vuotta. Koetin parannuskeinoja toisensa jäl-
keen, lääkäriä lääkäriin perästä, mutta ne hu-
oneukset, mitkä sain, olivat ainoastaan pai-
kallisia. Lopulta löysin parannuskeino, joka
minut täydellisesti paransi eikä tautini sen
jälkeen ole muistunut. Olen antanut lääk-
keeni henkilöille, jotka ovat olleet aivan epä-
toivoissaan ja vuoteenomana ja on se jokai-
sessa tapauksessa ollut erinomainen parannus-
keino. Toivoisin, että jokainen, joka sairastaa
reumatismia otta laita tahansa, koettaisi
tätä ihmeellistä keinoa. Aikaa lähettää ai-
nostaan senttiä, lähettäkää ainoastaan ai-
meutse ja osoitteese ja me lähettämme teille
sen vapaasti kokeeksi. Kun olette käyttäneet
ja olette huomanneet että siitä on apua, voit-
te lähettää sen linnun, \$1.00, mutta otakaa
huomioon, on tallo rahojanne ennenkuin ette
te täydellisesti halukka sitä lähettämään. Eikö
tämä ole ainoa tarjous? Miksi kärsitte roaa
kun täydellinen parannus on teille tarjolla
—on vapaasti? Aikaa viivyttäkää! Kirjotta-
kaa tänään. MARK H. JACKSON, No. 571 C, Gurney Bldg., Syracuse, N. Y.
Mr. Jackson on vastassa tästä. Vähälevä
ilmoitus on tulevaisuuden.—Hm.